

ÉLETÜNK

IV. évf. 5. szám

1997. május

Ára: 10 Ft

A RÁKOSSZENTMIHÁLYI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA LAPJA

Éltető Lélek

z apostolok pünkösd reggelén, amikor eltöltötte őket a Szentlélek, megújult lélekkel léptek az emberek elé. Szent Péter bizonytalan magatartásának a nyoma is eltűnt. Határozott beszédével megragadta az emberek szívét, és azok önkéntelenül felteszik a kérdést: „Mit tegyünk, testvérek?” Péter apostol azonnal megtérésre szólítja fel őket.

A Szentlélek azóta is így alakítja át az embereket. Sokszor tapasztaljuk az Egyház életében, hogy egyszerű, szerény képességekkel megáldott emberek egyszerűen felragyognak társadalmunk körében, és a Szentlélek különleges feladatokra szólítja fel őket. Lelküket átformálja, tüzes lelkülettel látnak feladataikhoz, és felpeszsdül körülöttük a lelki élet. Gondoljunk egy Assisi Szent Ferencre, Lisieuxi Kis Szent Terézre vagy korunk nagyszerű pápájára, III. Jánosra, aki a II. Vatikáni Zsinattal az egész Egyházunk életének megújulását elindította.

A Szentlélek kegyelmi erejével megvilágosít embereket, akik átveszik az Isten gondolatait, szándékait, és olyan lelkesedéssel valósítják azt meg, mintha ez teljesen az ő saját ügyük lenne. Összetalálkozik a mi saját szándékunk az Isten örök gondolataival és a Szentlélek azon-

nal valóra váltja azt életünkben, környezetünkben.

A Szentlélek működése soha nem a mi lelkünk egyéni szépítésére törekszik, hanem a lélek mindig rajtunk keresztül akarja növelni Isten országát. Gondoljunk a kovász és a gyertya példabeszéd evangéliumi gondolatára. Annak az új kovásznak át kell járnia sokak lelkét, a gyertya világának fényt kell sokak számára árasztani. A Szentlélek a szeretet lelke. Lélektől lélekig kell működnie bennünk.

„Akiben nincs szeretet, az nem ismeri az Istent.” – figyelmeztet Szent János apostol. Ott működik a Szentlélek, ahol eltűnik az egyéni érdek és kibontakozik az önzetlen, tevékeny szeretet. Így válhatunk csak a Szentlélek eszközévé. Az Egyház életében azért mutatkozik meg csodálatosan a Szentlélek éltető ereje, mert minden időkből születnek olyan lelkek, akik boldogan, önként adják át Isten szolgálatára életüket.

Itt járnak közöttünk, és talán nem is vesszük észre csendes munkájukat. Isten országa csendesen, de az Éltető Lélek indításai nyomán terjed, épül. Vajon talán most éppen téged hív munkatársnak?

Fülöp Dezső
plébános

Május

*Neked ajánljuk Szűzanyánk
A legszebb hónap alkonyát.
Ezer nép híven zengi ma:
Ó, üdvöz légy, Mária!*

Május 1.

„A munka

A hívő keresztény munkájában Krisztus keresztjének egy kicsinyke részét találja meg és a megváltás ugyanolyan lelkületével fogadja el, mint amellyel Krisztus fogadta értünk a maga keresztjét.” (LE 124.p.)

A plébániai közösség javára

Napjainkban egyre többször hallhatjuk ezt a kifejezést, főleg egyházi berkekben: *karizma*. A görög kifejezés jelentése: kegyelmi adomány. Ezzel a szóval jelöljük a Szentlélek által adott képességeket. A II. Vatikáni Zsinat egyháziáról szóló fontos dokumentuma, a *Lumen Gentium* ezt írja: „A Szentlélek Isten népét nemcsak a szentségeken keresztül és papi szolgálattal szenteli meg (...) hanem sajátos kegyelmeket is oszt szét a hívők között. Ezekkel a kegyelmekkel alkalmassá és készségessé teszi őket különféle munkák és feladatok vállalására az Egyház megújítása és továbbépítése érdekében.” (LG 12.)

Szent Pál pedig így ír: „A Lélek ajándékát mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” (1 Kor 12, 7)

A Zsinat tanítása világos: minden megbérmált, tehát nagykorú keresztény kap a Szentlélektől adományokat, *karizmákat*, melyeket mások javára kell felhasználnia. Mások javára, a közösség javára. A családi közösségen túl a lakóközösség, munkahelyi közösség, de talán legtöbb esetben a plébániai közösség javára. Az, hogy egyházunk él, működik és mindig újabb és újabb utakat keresve, szüntelenül megújulva végzi szolgálatát az emberek között, az a Szentlélek műve. Ő teszi képessé az egyház tagjait – papokat és világi híveket egyaránt – különféle feladatuk, hivatásuk ellátására.

Tavaly áprilisban egyházmegyénk főpásztora, Paskai László bíboros úr bérmált templomunkban. Ő az akkor megbérmáltak, de az egyházközség minden tagja számára is kihangsúlyozta: építeni kell *ennek* az egyházközség-

nek a közösségét. Igen, ez a feladat mindannyiunk számára, akik a bérmálásban elnyertük a Szentlélek ajándékait. Persze ahhoz, hogy építhessük a plébániai közösséget, szükséges, hogy ténylegesen tagjai is legyünk. Istennek hála, azok közé a templomok közé tartozunk, ahol a szentmisét befejező áldás után nem sietnek el az emberek, hanem egyre többen maradnak még ott jó ideig, hogy egymással találkozzanak. A templom előtti téren idősek, középkorúak, fiatalok beszélgetnek, a gyerekek pedig játszanak, futkároznak, jól érzik magukat.

Persze sokan vannak, akik bár rendszeresen járnak templomunkba, mégis csupán néhány embert ismernek a többiek közül. Az egyház, a plébánia szorosabb közösségébe ők is meghívottak. Ezért hát érezzük fontosnak, hogy megszólítsuk egymást. Azokat, akikkel egy utcából jövünk misére, vagy akik mellett ülünk vasárnapról vasárnapra, mégis sincs köztünk kapcsolat. Azokat pedig, akiket ismerünk, mutassuk be templomi közösségünk többi tagjának.

Ha megismerjük egymást, ha tudunk egymásról, akkor tudni fogjuk azt is, hogy ki mihez ért, kinek milyen karizmája van, amivel őt lelkipásztoraink: plébánosunk és diakónusunk figyelmébe ajánlhatjuk, akik aztán meghívhatják őt a plébániai munkában való részvételre.

Ezek a lépések szükségesek ahhoz, hogy a templomunkba járókból minél szélesebb körű és nagyobb számú, az egyházközség ügyeit szívükön viselő, tenni akaró és tudó, karizmájukat a plébánia, vagyis embertársaik szolgálatá-

ba állítók közössége jöhessen létre. Bár úgy gondolom, hogy e tekintetben plébániánknak nem kellett a nulláról indulnia, és ami a hívek feladatvállalását, aktivitását illeti, sok más plébániához képest nagyon is jól állunk, mégis vannak még feladatok bőven. Vannak területek, ahol egy-két ember végez aránytalanul sok munkát, vagy utánpótlás híján idős, fáradt emberek kénytelenek erejükön felüli erőfeszítéseket tenni – mindezt önzetlenül, a plébániáért. Egyre több minden zajlik templomunk, plébániánk tájékán, egyre több a feladat. Ezek megfelelő elvégzése egyre többünk segítségét igényli.

Pünkösöd ünnepe, az egyház „születésnapja” közeledik. Tegyük fel a kérdést magunknak: miben tudnánk egyházközségünk szolgálatába állni? Mi az, amihez adottságunk, kedvünk, karizmánk van, amit szívesen végeznénk szabadidőnkben. Ha csak egészen kis szolgálatot vállalunk, de azt rendszeresen és jól végezzük, sokat teszünk. A templomtakarításba való bekapcsolódástól a különféle programok szervezésében ill. lebonyolításában való segédkezésen át a plébániai újságba történő cikkírásig számtalan terület van, ahol segíthetünk. Ha csak havonta vagy kéthetente egyszer tudunk az időnkből áldozni, már megtettük a magunkét, már tettünk azért, hogy jól működő, vonzó legyen plébániai közösségünk.

Értékesítsük, használjuk fel karizmáinkat, talentumainkat, hogy a Szentlélek egyházunk megújítására és továbbépítésére vonatkozó tervének munkatársai lehessünk!

Mihályi György

Istenünknek zengjünk hát most új éneket!

Koncert iskolánkért

„Április 19-én Sillye Jenő és barátai adnak jótékonyági koncertet a Rákosszentmihályon szeptemberben induló Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola javára” – szölt a híradás. A katolikus közösség számára egyszerűen csak „Jenő” hírére a hallgatóság a mátyásföldi Erzsébet-ligeti Színház nézőterét zsúfolásig megtöltötte.

Bár a koncert – szigorúan véve – „helyi ügy” javára szerveződött, érezhettük, hogy itt messze többről van szó. Ezt jelzi az is, hogy az est fővédnöki tisztét dr. Németh Zászló pápai prelátus atya vállalta. A koncert hallgatósága között is sokan voltak, akik távolabbról zárandokoltak el az előadás helyszínére.

Talán nem véletlen, hogy a Krisztussal létezését központba állító dalok éppen egy olyan teremben hangzottak el, ahol nem is olyan rég még „Föl! Támadunk!”, s nem pedig a „Föltámadunk” igazságán elmélkedtek az arra illetékesek.

Ez egyébként egy 1945-ös fénykép-felvételt juttat eszembe, amely Frankfurt belvárosát mutatja. A szönyegbombázások a szó szoros értelemben a semmivel tették egyenlővé a teljes városrészt, és a nagy semmi közepén szinte sértetlenül tört az

ég felé a dóm tornya. Talán nem véletlenül.

Plébániánk – minden szempontból sokat próbált – ifjúsági énekkarát érte az a megtiszteltetés, hogy előzenekarként felléphetett. Akik az énekkar tevékenységét figyelemmel kísérték, tudhatják, hogy nem először szerepeltek „vendégként” saját házuk táján kívül is. Ezidáig azonban mindig megragadtak a templomi éneklés, ill. fellépés kereite között.

A színpad, a koncert persze egészen más. Mások a hangok, más az akusztika, a vakító reflektorok – szóval maga az ismeretlenség. A kezdeti drukkk legádázabb ellensége persze a közönség ütemes tapsa volt, amely minden egyes szám után biztatást adott a folytatáshoz. Abban a szombati sikerben nem csupán a fellépést közvetlenül megelőző felkészülés, hanem a kórus összeérése csúcsonyosodott ki. Külön kiemelném, hogy az előadott hét szám mind az énekkar vezetőjének, Szabó Leventének a saját szerzeménye volt.

Jenő és barátai kezdetben lírai hangvételű számokat játszottak, köztük gyermekkori olvasmányunk, „A kis herceg” örökérvényű életbölcsségeit is felelevenítették.

Ezután pörgősebb, rockosabb dalokat játszottak, végül a legismertebb számaikkal fejezték be. A közönség jó része ekkor már a zenekarral együtt harsogta, dúdolta: bár felettünk is „Múlnak az évek”, de azért „Érzem nincs már semmi baj”. S végül a végtelenül egyszerű, de épp ily egyszerű hitvallás: „A világnak Krisztus kell”.

A fentiek fényében talán túl prózainak tűnik, de meg kell említenem, hogy Jenőék még saját költségeik megtérítésére sem tartottak igényt, így az est teljes bevételét az iskola megnyitásával kapcsolatos terhek enyhítésére tudjuk fordítani. Köszönet és hála érte.

Végezetül ezúton is szeretnénk köszönetünket kifejezni minden lelkes közreműködőnek és a fáradhatatlan szervezőknek. Az a néhány óra együttlét számukra is hosszú hónapok kitartó munkáját jelentette. Köszönet és hála érte.

Bár az április 19-i koncert csak egy kis lépés volt az iskola megvalósítása érdekében tett hosszú úton, bízom benne, hogy – az anyagi segítségen túlmenően – újabb lendületet adott mindnyájunknak az elkövetkező feladatokkal való megbirkózáshoz is.

Hock Gyula

Derű sarjadt Dobogókőről

Nem homokra, hanem Dobogókőre építettük a húsvéti ünnepet. A tavaszba nyíló Pilis dús levegőt kínált ahhoz, hogy a szentmihályi templom fiatal hívei feltöltsék lelküket a természet erejével.

A nyuszi ugyan nem köszöntött bennünket, amikor Dömörkapunál leszálltunk a buszról, de a tapsifüles nélkül is éreztük, hogy jól döntöttünk, amikor a locsolkodás napján az erdőrengeteget választottuk.

Kis csapatunk derűsen vágott neki az ösvénynek, s mi lányok azt hittük, megússzuk szárazon ezt a napot. Tévedtünk. Mikor a farakáson túljutottunk, a sűrűből vídáman kurjongató fiúk rohantak felénk. Mikor közelünkbe értek, felismertük: ők is hozzánk tartoznak. De akkor már kaptuk a nyakunkba a vizet. A visongó haramiák teli szódásüveggel ostromoltak meg minket, és ránk spriccelltek a palackok tartalmát. Örömmámor pezsdítette fel a lelkünket. Így is lehet a régi hagyományokat ápolni, feleleveníteni.

Később, amikor Dobogókőről lenéztünk a Dunára, eltöltötte szívünket a táj szépsége. Emberhalászok ugyan nem voltak, de így is földerengett a Teremtő dicsősége előttünk.

Leáldozóban volt a Nap, amikor hazaindultunk. Nem gondoltuk, hogy újabb derűs jelenet vár ránk Húsvét hétfőjén. De az ismerős jóakarók kitalálták, hogyan lehet megint kacagást fakasztani a lányokból. Amikor busszal Pomáz felé kanyarogtunk, egyszer csak vízpermet zúdult be a nyitott ablakon keresztül. A fiúk ugyanis – miközben az autóval előztek – újra működésbe hozták szódásüvegeiket. A hűs vízcseppekből nemcsak a lányoknak, hanem a buszon utazó idősebb asszonyoknak is jutott. De ők sem vették zokon, sőt jót nevettek a húsvéti meglepetésen.

Így biztosan nem hervadnak el ők sem, és mi is megőrizzük a tavaszi derűt jövő húsvétig.

Molnár Csenge-Hajna

Néri Szent Fülöp

Iskolánk védőszentje – május 26.
Firenze 1515 – Róma 1595.

Fülöpnek ötéves korában meghalt az édesanyja, de nevelőanyja is nagyon szerette. Első képzését a dominikánusoktól kapta. Apja 1533-ban San Germanóba küldte gazdag kereskedő nagybátyjához. Itt Szent Benedek iskoláját látogatta. 1536-ban Rómában tartózkodott, ahol teljes szegénységben élt. Megismerkedett Szent Ignáccal. Vele és rendtársaival együtt 1538/39 telén segítette az éhezőket, látogatta a betegeket. Napjai az utca-apostolkodással teltek. Szeretett vidám beszélgetéseket kezdeményezni az utcán csavargó ifjakkal. Gyakran azután egész csapat töltötte meg szobáját. Mivel játék közben hangoskodtak, ennyit mondott nevetve: „Ha nem követnek el bűnt, tőlem akár fát is hasogathatnak a hátamon.”

1551-ben felvette a papi rendet. Rendkívüli látomásokban és kegyelmekben részesült. 1554-ben egy raktárépületet építettek át oratóriummá, mely azután Róma egész vallási életének középpontját jelentette. Ő volt Róma második apostola. Misézés közben órákat elragadtatásban töltött. 1535 május 25-én reggel még bemutatta a szentmisét. Rajta kívül senki sem gondolt közeli halálára. Este hozzá jöttek a testvérek, megáldotta őket és másnap reggel 3 órakor meghalt. 1622-ben avatták szentté.

Hogy megismerjük egyéniségét, lelkületét, álljanak itt az ő szavai:

„A derűs szív erőssé tesz és kitartóvá, hogy szépen éljünk. Ezért aki igazán Istent akarja szolgálni, legyen mindig derűs. Akinek kevés ideje van az imádságra, igyekezzék legalább sokszor, egy-egy pillanatra Istehez emelni a szavát! Aki a világban él, saját otthonában is szentté lehet. Nem az számít, hogy valaki fejedelmi udvarban él-e, vagy egy műhelyben: nincs olyan munka, mely akadály lehetne az istenismeret útján.”

Örülj a körülötted ébredő és nyüzsgő életnek.

Örülj munkádnak és munkatársaidnak.

Örülj, légy mindig vidám, derűs.

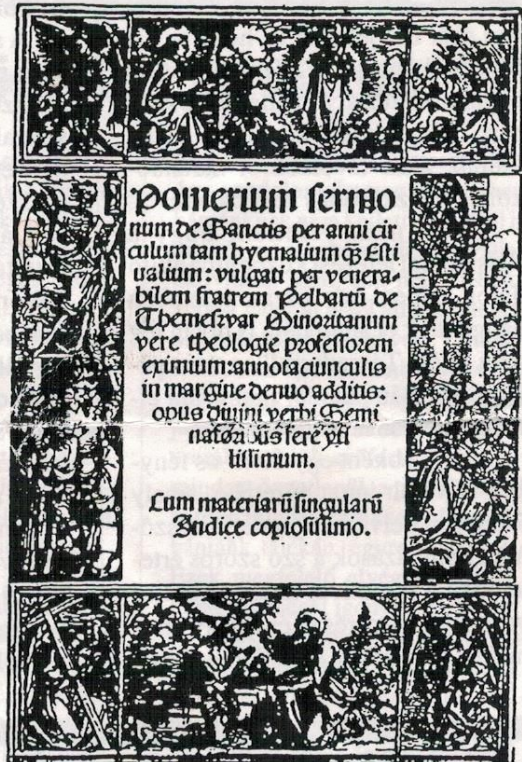
Az örvendező emberek Isten kertjének legszebb virágai.

Temesvári Pelbárt

ferences író, hitszónok, május 27.
(1435 körül – 1504)

A középkor szellemét őrző, szokásrendjét, zárt vallásos világát ápoló kolostori irodalom első, világhírű magyar képviselője. Latin nyelven írta prédikációit. Külföldön nyomtatott könyveit főként szerzetesek és papok vásárolták. A középkor híres példatáraiból, legenda- és anekdótagyűjteményeiből összeválogatott épületes történeteket lehetett bennük megtalálni. A könyvek a magyarul prédikálók közt is népszerűek voltak. Egyes részleteik felbukkantak a magyar nyelvű kódexekben is. Leghíresebb műve a Pomérium (Gyümölcsös kert), címlapját lentebb bemutatjuk.

Munkája jellemzésül írja: „Azt törekedtem szűkösen fölvenni, ami egyenesen a mi országunk egyszerű népének való.”

Hírek, információk

• Első szentáldozás

Május 18-án, Pünkösd vasárnapján, a reggel 9 órás szentmisén járulnak gyermekeink az első szentáldozáshoz. Az első szentgyónás időpontja május 17-én, du. 3 óra.

Kérjük a kedves szülőket, kísérjék el gyermekeiket és velük együtt végezzék el szentgyónásukat, hogy vasárnap a szentáldozáshoz járulhassanak.

• Köszönetnyilvánítás

Hálás köszönetet mondunk mindazoknak, akik a Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola felújítását anyagi áldozattal támogatták. Kérjük a kedves Hívek további támogatását. A jó Isten áldása legyen rajtuk.

ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi Szent Mihály Plébánia lapja

Felelős kiadó: Fülöp Dezső plébános

Felelős szerkesztő: dr. Hock Gyula

Tördelő szerkesztő: Sipos Gyula

A szerkesztőbizottság tagjai:

Benyó Márta, Hernád Sándor, Takács Zoltán

A szerkesztőség címe:

1161 Bp., Templom tér 3. ☎ 405-58-69